

„игрохореца“ т. е. на мене, обещалъ, като порасна, едно женско теле за *обечка*.

Въ очакване на телето, което го нарекохме Обечка, азъ пораснахъ. Можехъ да се катеря по стоборитѣ на чуждитѣ градини, да опустошавамъ краставичнитѣ лехи, да се качвамъ по сливитѣ и да препускамъ съ магарето по улицитѣ. Не знамъ какви други дарби съмъ проявявалъ, но голѣми поличби въ мене виждаха родителитѣ ми, че ще стана и врълъ игрохорець.

Бѣхъ въ I-то отдѣление — звукаръ. Въ началото на зимата, единъ день подиръ обѣдъ, нѣкой ми каза, че докарали дома едно теле отъ планината, вълнесто като влашка овца и диво като мече. Едва изтърпѣхъ да ни пуснатъ и, като никога, не се заиграхъ по улицата, а отидохъ право у дома при мама.

— Мамо, вѣрно ли е дошла Обечката?

— Дойде, сине, докараха я. Искашъ ли да я видишъ?

— Още сега ще ида при нея.

Мама взе кора хлѣбъ и заедно отидохме въ яхъра.

Въ единъ край до магарето Марчо бѣ вързано едно теле две годишно, малко по-високо отъ козата Рогуша, но по-ниско отъ Марча, съ дълги косми, влакнесто, като че бѣ наметнало овчарска влашка гуничка.

То не бѣ вече теле, но не бѣше още крава. То бѣ юничка.

Понеже думата е за юничка, ще трѣбва да се изразяваме и малко по-деликатно.

Тя бѣ сивичка по гърба и странитѣ, като гълбче, а по гърдитѣ и корема—бѣла. Преднитѣ и